

Praxis var, som jeg bemærkede, bleven etableret under den sidste Krig, og det maatte ansees for vigtigt at bringe den ind i Lovudkastet og gjøre den til en fremtidig almindelig Regel. Endelig skal jeg endnu omtale en Nyhed i det daværende Forslag, som gik ud paa at tilstaae Officerer og de med dem Eigestillede et Commandotillæg paa Feltfod, afhængig, ikke af den Tjenesteclasse, hvortil den Paaagjældende henhørte efter Grad, men af den Stilling, i hvilken han gjorde Tjeneste, saaledes at Generaler i alle Tilfælde havde Krav paa Tillæg. Dette Forslag gik ud paa at raade Bod paa et Misforhold, som meget ofte var fremtraadt i Felten, idet f. Ex. en Lieutenant i længere Tid commanderede et Compagni, uden at han derfor nød nogenjomhelst større Indtægt, end om han var vedbleven at tjene som Lieutenant ved Compagniet. Der paalægges en saadan Befalingsmand et langt større Ansvar derved, at der betros ham en højere Commando end den, for hvilken han oprindeligt er bestemt, og da disse Tillæg bør staae i Forhold til det Ansvar og den Anstrengelse, der paalægges Vedkommende, saa forekom det mig rigtigt, ligesom det ogsaa var fremgaaet af de Erfaringer, man havde, at det var hensigtsmæssigt at give en saadan Bestemmelse. Dette Lovforslag, som saaledes blev forelagt det andet Thing, vandt imidlertid ikke Thingets Bisald, navnlig satte Thingets Udvalg sig bestemt imod det Grundlag, som var blevet valgt, og det Forslag, som støttede sig dertil, nemlig at gjøre Felt- og Cantonnementsstillæg til Functioner af Lønningen. Dette Grundlag blev forfattet, og man vendte tilbage til det oprindelige Grundlag, i hvilket der ikke findes noget bestemt Princip. Man kom da til at bestemme Felttillæg og Cantonnementsstillæg deels efter de Vedkommendes Indtægt og deels efter deres Tjenestegrad. Hvad der maaskee noget bidrog dertil var, at der for Søværnets Vedkommende var forelagt en Lov om Søtillæg, i hvilken det samme Grundlag, som var foreslaaet for Hæren, ikke var blevet antaget, og da Bestræbelserne gik ud paa at gjøre de 2 Love saa lige som muligt, og da det andet Thing foretrak Grundlaget for Søtillægsloven, saa var det en naturlig Følge deraf, at Grund-

laget for det Lovudkast, der var forelagt af Krigsministeren, ikke fandt Bisald. Der fremkom ved Forhandlingerne i det andet Thing et Lovudkast, som naaede til Landstinget, hvor der blev nedsat et Udvalg, men videre kom Loven dengang ikke paa Grund af Tidens Korthed. Det Forslag, som Krigsministeren derefter har forelagt iaar, støtter sig væsentlig til Lovforslaget i den Form, hvori det var fremgaaet af 3die Behandling i Folkethinget. Af de nye Principer, som jeg nævnte, der havde fundet et Udtryk i Lovforslaget ifjor, ere nogle blevne bibeholdt, navnlig det, der træder frem i §. 5, hvor det hedder: „Naar paa Feltfod en fast Embedsmand af Hæren, en Secondlieutenant eller med denne Eigestillet den 1ste i en Maaned gjør Tjeneste i en højere Stilling end den, der svarer til hans Tjenesteclasse, og han siden den 16de i den forløbne Maaned uafbrudt har gjort Tjeneste i den højere Stilling, tilkommer der ham som overordentlig Felttillæg Forskjellen for 1 Maaned mellem, hvad hans Lønning og Felttillæg udgjøre, og hvad der i samme Indtægt tilkommer den laveste Lønningsklasse af den Tjenesteclasse, til hvilken den Stilling, i hvilken han midlertidig gjør Tjeneste, maa ansees svarende“, idet denne Bestemmelse er uforandret gaaet over i nærværende Lovforslag. Jeg forsømte at omtale et Hensyn, som ogsaa havde gjort sig gjældende ved Affattelsen af det oprindelige Lovforslag, og som har fundet Anerkjendelse, nemlig, at der findes visse Classer af Embeds- og Bestillingsmænd i Hæren, hvem man har troet at burde tillægge højere Felt- og Cantonnementsstillæg end deres Eigestillede, paa Grund af, at de tildeels ere henvisste til privat Erhverv, hvilket de tabe i det Dieblif, de blive udcommanderede. Dette gjælder om Læger og Dyrlæger, Haandværkere og Spillemand. Dette Hensyn gjorde sig allerede gjældende ved Behandlingen af Hærloven, og havde dengang til Følge, at man satte deres Lønninger lavere, end man vilde have gjort, dersom man havde forudsat, at disse Mænd udelukkende skulde leve af deres Lønning. Det synes altsaa paa den anden Side kun at være retfærdigt, at man, naar man udcommanderer de Paaagjældende, saaledes